

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 626/2020
01.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгослава Љубичановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К-219/19 од 27.12.2019. године и Вишег суда у Ужицу Кж1-46/20 од 04.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 01.09.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгослава Љубичановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К-219/19 од 27.12.2019. године и Вишег суда у Ужицу Кж1-46/20 од 04.03.2020. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К-219/19 од 27.12.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду износ од 10.000,00 динара на име судског паушала и оштећеној износ од 9.750,00 динара на име трошкова кривичног поступка, све у року од 15 дана по пријему пресуде, под претњом принудне судске наплате.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1-46/20 од 04.03.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Пожеги и браниоца окривљеног АА,

адвоката Драгослава Љубичановића и пресуда Основног суда у Пожеги К-219/19 од 27.12.2019. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драгослав Љубичановић због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку у вези са чланом 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку из члана 439. став 1. тачка 1) до тачке 3) Законика о кривичном поступку и повреде одредбе члана 485. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде или да укине само пресуду Вишег суда у Ужицу Кж1-46/20 од 04.03.2020. године и предмет врати на поновно одлучивање, али у потпуно измењеном већу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је погрешна квалификација оваквог догађаја као кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика који и да се десио на начин како оштећена наводи, код ситуације када нема последице овог дела, самим тим ни кривичног дела нема. Осим тога, да би кривично дело постојало, радња извршења кривичног дела мора довести до одређеног континуираног стања угрожености оштећеног лица, а континуирани страх код оштећене у конкретном случају није постојао, па се ни са тог аспекта не може говорити о постојању кривичног дела насиља у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика (КЗ).

Из чињеничног описа дела у изреци првостепене пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, а наводе из захтева за заштиту законитости, да је реч о само једном догађају и да нема континуираног страха код оштећене као последице овог кривичног дела те да нису наступиле последице овог кривичног дела, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела насиља у породици из члана 194. став 1. КЗ, по налажењу овог суда из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде способан да схвати значај свога дела и да управља својим

поступцима, свестан свога дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, оштећену, своју супругу која је била у деветом месецу трудноће, пробудио ударцем отвореном шаком у лице, потом је свукао са кревета, чупао за косу, ударао отвореним шакама-шамарима и јурио по просторијама куће, све док га у томе није спречила мајка ББ...јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска обележја кривичног дела насиља у породици из члана 194. став 1. КЗ и то како објективна, у погледу радње извршења у смислу примене насиља, тако и субјективна обележја наведеног дела за које је правноснажно оглашен кривим. Радња извршења предметног кривичног дела одређена је трајним глаголом, па се у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута. Осим тога у изреци првостепене пресуде стоји да је оштећена том приликом задобила лаке телесне повреде у виду јасно видљивих крвних подлива по лицу и рукама, чиме је недвосмислено угрожен телесни интегритет оштећене, а због чега су наводи из захтева којима се указује на недостатак последице извршења дела неосновани.

Сходно томе, окривљени је супротно наводима захтева, са умишљајем, на начин описан у изреци првостепене пресуде, радњама извршеним у једном догађају у току ноћи између 09.-10.11.2018. године насиљем учињеним према супрузи-оштећеној угрозио телесни интегритет члана своје породице, и тиме остварио објективна и субјективна законска обележја кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ.

Стога су наводи захтева којима се указује да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело и да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оцењен је као недозвољен из следећих разлога:

Бранилац у захтеву за заштиту законитости указује да је изрека првостепене пресуде у супротности са исказом оштећене и сведока ВВ, мајке оштећене, што изреку пресуде чини неразумљивом којим наводима се указује на повреду из одредбе члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Осим тога, бранилац указује и на мањкавост поступка која се огледа у недостатку ваљаног доказа о повредама које је наводно задобила оштећена, нејасноћа по питању разлога зашто оштећена ГГ није отишла у тужилаштво или полицију и пријавила да је жртва насиља у породици, околност на основу чега је суд утврдио да је оштећеној повреди нанео окривљени и то управо те вечери, јер нема ни једног непосредног сведока наведеног насиља, да је суд своју одлуку засновао на исказу сведока ДД који је лажан и срачунат на осуду окривљеног, а са друге стране није ценио исказ сведока ЂЂ који је навео да је видео оштећену дана 10.11.2018. године али да није видео било шта неуобичајено на истој, нити је видео маснице и подливе, нити му је о тим повредама било шта коментарисала његова девојка која је такође видела оштећену тог дана 10.11.2018. године...

Врховни касациони суд напред изнете наводе којима се врши анализа исказа саслушаних сведока и на основу којих бранилац конструише своју верзију догађаја

оцењује као указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440 ЗКП.

Поред наведеног, захтевом се указује нумерички на повреду одредбе члана 68. ЗКП, јер суд није са једнаком пажњом испитао чињенице које терете окривљеног и чињенице које му иду у корист, чиме је прекршио права окривљеног и на тај начин повредио наведени члан ускраћујући му право на одбрану која подразумева и право на обраложену судску одлуку.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреду закона из члана 68. ЗКП, члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у наведеним деловима оценио као недозвољен.

Даље бранилац као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева уопште не образлаже у чему се конкретно састоје наведене битне повреду, то је Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић